Temps Ordinari - Onzè diumenge

Per Administrador el dg., 13/06/2010 - 09:00

q2Sa 12,7-10,13
Ga 2,16.19-21
Lc 7,36-8,3

El perdó és impossible?Mirant el nostre món podem tenir la impressió que 'el perdó és impossible'. En efecte, veiem tants conflictes que porten dècades sense acabar, com el d'Israel i Palestina, com el Darfour, com a Afganistan i Pakistan... veiem tantes famílies divididas per temes com una herència, o malsentesos d'un dia i que tarden anys a reconciliar-se...Doncs bé, l'Evangeli té un punt de revolucionari, perquè ens ve a contradir aquest 'axioma' que sembla tan clar, l'axioma que 'el perdó és impossible'. L'Evangeli d'avui, en efecte, ens ve a dir: sí, efectivament, el perdó pot ser impossible quan s'està en la dinàmica de 'donar i rebre'. És clar: com puc perdonar a qui 'em deu una'?... Per aquí restaríem en un camí sense sortida. El plantejament de l'Evangeli d'avui és diferent. El seu punt de partida no és el d'una sèrie de comptes que cal veure com quadren. Si ens quedéssim aquí, estaríem en el terreny del fariseu, que fa 'el necessari' però no més, que viu en el càlcul. El punt de partida del passatge d'avui és l'experiència de la dona que s'acosta a Jesús: ella fa tot el que fa perquè se n'adona de la desproporció del perdó i l'amor de Déu envers ella. Ella compra el gerro d'alabastre, el perfum caríssim, s'acosta a la casa del fariseu sabent que serà motiu d'escàndol, es posa als peus de Jesús i plora de tendresa... perquè ella és conscient que en la seva vida ja no valen els comptes. És conscient de que el Senyor li ha perdonat gratuïtament, sense res a canvi, per amor pur i dur a la seva persona. És conscient de la desproporció immensa de l'amor de Déu envers ella, d'un Déu que mira en ella no tant el mal que pugui haver fet, sinó tot el bé que pot fer en el futur, quan recomenci la seva vida. Us voldria convidar, potser no ara, sinó durant la setmana, a contemplar aquesta escena i entrar en els sentiments de la dona. No mirant-la 'des de fora', sinó tractant d'entendre el que ella sent i viu, i per què ho sent. Us voldria convidar a dialogar, amb la imaginació, amb aquesta dona, i demanar-li que us ensenyi el secret del seu cor. Que us ensenyi per què va comprar aquell gerret d'alabastre amb perfum, tan costós, tan escandalós; per què es va acostar a Jesús tan plena d'una tendresa enorme...Li podem demanar, a aquesta dona, que ens ensenyi a acostar-nos a Jesús amb la mateixa actitud que ella, amb el mateix profund respecte cap a Ell, amb la mateixa tendresa profundíssima que ella mostra... **Dues mirades**És interessant, també, veure en aquest Evangeli dos tipus de mirada. La del fariseu, i la de Jesús. El fariseu veu la dona entrar i ja la 'clitxa': aquesta dona és una pecadora, una irrecuperable, perquè el perdó, com dèiem, 'és impossible': ella mai podrà pagar tot el que ha fet. La mirada del fariseu, a més, és estreta de mires i exloent. En efecte, el fariseu prejutja el que Jesús ha de dir: "si fos un profeta, sabria qui és i quina vida porta", aquesta dona... I segurament esperaria que Jesús, com a profeta, esbronqués aquesta dona de mala vida i la fes fora... Una mirada, doncs, que jutja i exclou. En canvi, Jesús té una mirada ben diferent. Ell observa, es fixa en cada detall, cada moviment de a dona. Però Jesús l'observa amb una mirada amorosa, plena de tendresa, gairebé, diria, com gaudint intensament del que els moviments de la dona reflecteixen del seu cor. Podem imaginar Jesús mirant la dona amb la satisfacció d'un pintor que ha acabat una pintura que sap que és una obra mestra, i que abans d'exposar-la, se la mira i remira amb un sentiment de goig i satisfacció profunda... Crec que Jesús mira el que fa la dona i veu el seu cor com una preciosa obra d'art del Pare, que es manifesta en la seva tendresa, delicadesa, en la seva manca del més elemental sentit de la mesura... Doncs bé, penso que podem veure que el Senyor, no només mirava aquella dona així. Quantes vegades, nosaltres mateixos, no hem fet coses que també sabem que Ell se les pot mirar amb satisfacció? Quantes vegades nosaltres mateixos podem deixar que Ell es digui, a si mateix: "veus, aquesta persona? Aquesta persona, amb totes les seves limitacions i incoherències, mira el bé que fa, mira el seu cor, mira com estima, i com es deixa estimar i es compromet i és tendre, i porta pau al seu voltant..."Tant de bo nosaltres en deixem ensenyar per aquesta dona, que sap descobrir el perdó i l'amor incondicionals de Déu. Tant de bo, com ella, deixem que aquesta experiència ens mobilitzi també a estimar i comprometre'ns incondicionalment amb els altres, amb el món, amb els més pobres, amb el Déu que és amor. Tant de bo aprenguem també adonar-nos de la mirada tendra de Déu sobre nosaltres, que també diu de nosaltres: "aquest és el meu fill estimat, la meva filla estimada, en qui m'he complagut". I que aquesta certesa en la seva mirada tendra envers nosaltres ens ajudi a mirar i estimar com Ell, a ser, d'aquesta manera, més capaços de fer allò que semblava impossible: estimar i perdonar. Que així sigui.

ETIQUETES
MIRADA GRATUÏTAT PERDÓ TENDRESA